

ממנה ופתח בריצה אחרי הצעירים הנמלי... לבסוף תפס אותם והובילם ללישכתו של מושל הרצועה, אלוף-מישנה מרדכי (מוטה) גור. אנשי הלישכה נדהמו קצת לראותו בבגדים אורחיים, כששני הצעירים אחוזים בידי.

אין מקום לדאגות! בואת יכלו להיחזק ביום החמישי בערב, אותם האורחים ש' הציצו לדולפין - בר ומסעדה בתל-אביב. ליד שולחן אחד סעדו את ליבם ראש-הממ של לוי אשכול ורעייתו מרים; ליד שולחן אחר עשה את אותו הדבר שרהבטי חון משה דיין, וליד שולחן שלישי, גדול יותר, ישבו בחברת נשותיהם שרה-חן אבא אבן ומושל הגדה לשעבר חיים (רויאו) הרצוג. שרה-חן אף רקד עם רעייתו, סוזי, ריקוד אחד, לפי מנגינת השיר האישי שאיזו ביטט שייך וז' דה לבונה (את יפה כמו הירח). האם אדוני שואף להיות שר בממשלת ישראל? נשאלה השבוע ח"כ רפי יוסף אלמוגי, בשיחה על האחד הצפוי בין מפלגתו לבין מפא"י ואחדות העבודה. "לא", השיב מי שהיה פעם שר השיכון והפיתוח, "מעולם לא עניינו אותי כניסאות, אם כי תמיד קיבלתי על עצמי - לפעמים בעל כורחי - תפקידים שהתנועה הטילה עליי". חבר אחר ממפלגתו של אלמוגי, המכהן כשר-הבטחון, הפתיע השבוע הרבה מתושבי העיר ה' עתיקה בירושלים, כשיצא לסיור בחנויות העתיקות. בהזדמנות אחת העיר משה דיין לבעל חנות, כי הכד העתיק שהציג בפניו הוא מזויף. "שמע", אמר דיין, "הראש הזה אינו מתאים לגוף! אחרי שסיים השר את קניותיו, בסכום של חמש מאות ל"י, אמר בעל החנות לבנו: "ראית מה זאת בקיאות? אלהים ישמרו! איך הוא ידע שהראש של הכד לא מתאים לגוף? הם הרי הורדקו יפה זה לזה! זה לא סתם תייר, זה גבר עם ראש!" סגן-אלוף יצחק מודעי, מי שכינה לאחר המלחמה כמושלה הצבאי של עזה, חזר כבר לעבודתו האזרחית, כמנהל חברת התמרוקים רב-לון. השבוע לקח את אשתו וילדיו לטיול אורחי בעיר, במכוניתו הפרטית. ליד עזה הושלכה לעברו אבן גדולה, שניסצה את השימשה. מודעי לא התבלבל, עצר את המכונית בו במקום, יצא

וגם קצין משוחרר וגם איש תמרוקים. זה משה דיין השני, איש פרסום צעיר, שמונה בשבוע שעבר, בדיוק ביום הולדתו ה-30, למנהל הפירסום של הלנה רובינשטיין. שאלת היחס בין ישראל לערביי הגדה העסיקה לאחרונה גם את כמאי הסרטים עקיבא ברקין, העוסק בימים אלה בהפקת סרט על ירושלים המאוחדת. באחת ההזדמנויות ראיין לצורך הסרט את אחד הסוחרים ששבתו ב' שבתה הכללית, "למה שבתת? שאל ברקין. "מפחדו!" ענה הסוחר. "פחדתי מכם, הישראלים". הבמאי תמה קצת איך מפחד מקיימים שבתה, ואז הסביר הסוחר: "פחדתי מיחס רע, לכן שבתתי, כי שמעתי שאצלכם בישראל אפשר להשיג כל דבר באמצעות שבתה - אפילו יחס טוב מצד השלטונות!" האיתוד הפועלי הקרוב יוליד עימו גם מוסדות חשיש, כמו הלישכה הרעיונית ש' עליה מדברים עכשווים במפא"י, באחדות העבודה וברפ"י. הכוונה היא להקים גוף מיוחד שידון בשאלות רעיוניות, כדי להתייחס מתאחדות. בניתיים מדברים על שלושה מועדים לצורך זה - שלושתם עסקניים צעירים בגילם: מרדכי (דוקשי) נסיהן, מפא"יניק מבתי ברק, אברהם ורפנוז, עורך שבועון רפ"י מבט חדש, ואליהו חסין, עתונאי מלמרחב ולשעבר דמות מרכזית של הבהימה הירושלמית.

יש

חתימות

על טנקים

אסיר פראג לשעבר, שמעון אורני שטיין, שנידון למאסר בזמן משפטי פראג המפורסמים, הטיל השבוע אור חדש על פרשת מותו של צ'ארלס ג'ורדן בבירה הצ'כוסלובקית. גילה אורנשטיין: לג'ורדן היה יחס מיוחד במינו לפראג, מתקופת שחרורה מהכיבוש הנאצי, כשעסק בשוקם העקורים היהודיים במזרח-אירופה. מאז היה נוהג לקפוץ לעיר בכל הזדמנות, כדי להיג' פש בה. גם הפעם עשה כך, אלא שטלפון מיסתורי הצליח להוציא אותו מן המלון ל' פגישה. הוא לא גילה לאשתו את סוד הפגישה, ואמר לה כי הוא יוצא לקנות עתון, למרות שבאותו שעה היה כבר קיוסק

דפנה טנן

הציירת משאנז'אליזה

על כן ניגשה להירשם לבית-ספר לאמנות פאריסאי - מעין בצלאל צרפתי שכוה - ברגשות מעורבים: גרמנים והולנדים עמדו שם בתור, יחד עם דפנה, התחרו על 70 מקומות פנויים בכיתה החדשה. וראה זה פלא: לא ברור אם הבהנים התלהבו מכישורנותיה הגנונים של דפנה טנן או מהופעתה - אבל ברור שהם קיבלו אותה ברצון.

כך הפכה דפנה לתלמידה מן המניין. ורק אז התברר לה שזה בעצם לא מספיק: צריך גם להרוויח קצת כסף.

"הציעו לי כל מיני הצעות נהדרות, בסרטי-קולנוע ובטלביזיה", מספרת דפנה בלי צניעות מעושה. "אבל כשהוברר לי שהדרך לאולפן סושה מעט הצידה - לעבר מקומות המגורים של המפיקים, למשל - דחיתתי את ההצעות האדיבות בתודה. הפכה הישראלית בת-הדיפלומה לעצמה. הוראת ארץ, הוראת לילדי משפחות צרפתיות. וכשזה ניגמר לה, דאגה לזוג ישישים, תמורת מקום-לינה. מאז נעדרת ארץ, הוראת לילדי משפחות צרפתיות. וכשזה ניגמר לה, דאגה לזוג ישישים, תמורת מקום-לינה. תוך כדי כל מיני עבודות כאלו קנתה לעצמה כלי-רכב קטנטן, שבעזרתו אפשר היה לראות אותה הולכת לאורך השאנז'

נערת השבוע

אליזה, בשמלת-ערב מהודקת היטב לגיזרתה הנאה.

לכנות היא הירבתה - לבד. לא מרצון, היא מסבירה בגליו-לב אופייני, "אבל לישראלים המעניינים שבפאריס אין פנאי: חברים צרפתיים כימעט שאין לי, וישראלים משעממים אינני רוצה להכיר". בילוייה העיקריים הם "לנשום אוויר, לרכב על סוסים ולצחוק".

את זה היא עשתה, בזמן הפנוי שבין שיעורי-הציור, עד לפרוץ מלחמת ששת-הימים. אז שמה מצור, יחד עם מאות ישראלים אחרים, על המטוסים החוזרים ארצה - וכמהם, הגיעה רק אחרי תום הקרבות. מאז הספיקה כבר להסתובב בכל שיטחי הכיבוש, ולהכיר המון ירדנים חדשים וותיקים ואפילו את אורי זוהר. וזהר התלהב מדפנה, והזמין אותה לכוס קפה. אחר-כך אפילו הציע לה להופיע בסניטו החדש, כל ממזר מזל. אלא שלווה עדיין לא ברור אם דפנה די פוטוגנית, ולדפנה עדיין לא ברור אם אורי זוהר די עשיר: "אני רוצה בעצם לעבוד בסרט רק בשביל להרוויח די כדי לממן את לימודי, בשנה הבאה, בפאריס", היא מצהירה.

חמנת השבוע: אגן-דוד על חזיה נפוחה

האופנאים האמריקאיים הופיעו השבוע עם מוצר-אופנה חדש: חזיות שאפשר לפנח אותן, ואז מתגלים עליהן כל מיני ציורים ענייניים: כמו מג'ודי, שהוא כיום מאוד מאוד באופנה.

שייכת לפיזימונאי רידי מנופי: מה יותר טוב, מדינה קטנה עם מנהיגים גדו

פסוקי השבוע

המדינאי הצרפתי הגוי לה ג'אק סוסטל, בצטטו מימרה ערבית על עמי המאגרב: "המאורו קאים הם לוחמים; האלגיריים - גברים; הטוניסים - נשים".

המבקר זאב רבינוף, על ההצגה רב טרן ברברה. בתיאטרון האמריקני: "גירמן אוניקובסקי - כבויה שטוחה, חורקת; זלמן לבי יוש - מנופה, חסר-ברק; שמעון בר - מקומט ומסורבל".

העתונאית סידבי קשת, על השמועה שאלוף עזר ויצמן, ישוחרר ויהפוך מועמד גח"ל ב' בחירות הבאות: "הכל אפשרי, וחן מזה זוהי המפלגה היחידה שאין לה גנרל משלה".

ראש ממשלת צרפת, ג'ורג' פומפידו: "כשהענקו עצמאות לאלג'יריה - עשינו היסטוריה; כשגמאל עבד-אל-נאצר הל-איים את תעלת סואץ - הוא שינה את פני כדור הארץ; כשישראל שיל-חה את הטנקים שלה לתוך סני - היא טילטלה טלטה עזה את כל העולם".

ליים, או מדינה גדולה עם מנהיגים קטנים? מלבד זאת מתגאה רידי ביהודי שלו: "אני היחיד מקרב חברי, עמיתי ומכרי, שלא עורך אלבוים, לא כותב ספר, לא עושה סרט ולא ממחזי מחזה על מלחמת ששת-הימים". לקיתונות של זעם ובוו זכה לאחרונה איש הליגה למניעת כפייה דתית בירושלים, ה' דוקטור רם מוזאב, מצד העתונות הדתית. הסיבה: מלחמתו, לפעמים האישית לגמרי, נגד השתלטות הדתיים על הכותל המערבי. השבוע, למשל, כתב הצופה, יומון המפד"ל, על מואב: "בהתנגדו נגד הקדושה משתלב מואב באוהלי אדום וישמעלים, מואב ו' הגרים". הסיפור הבא שייך לאיש מילוי-איים ירושלמי, והוא מעיד על התלהבותו ורוחו היתמתי של המשורר הפלמ"חאי חיים גורי: "ישבנו בעמדה בעת הקרבות שי ניהלו הצנחנים בירושלים, כשלפתע שמענו את גורי מתלהב, כשהוא צופה במשקפה. שדה: תראו, איהו הסתערות! יופי של הסתערות! אילו היו לנו לוחמים כאלה ב' תש"ו, היה הכל נראה אחרת! ביקשתי ממנו את המשקפת, וראיתי שהוא מבזבז את הח' להבזר על נסיגה של לגיונרים מאחד ממוצביהם. אמרתי לו שזו לא הסתערות, אלא נסיגה, ולא שלנו, אלא שלהם. הוא לא נרגע, ולא חשוב! לא חשוב! אמר, אני ככל זאת מוכרח לכתוב על כר"י". הומ"ל אריק לביא, על פסל הגרוטאות יגאלי תומרקין: "מאז סוף המלחמה הוא מס' חובב בסיני, וכל פעם שהוא רואה טנק הרוס הוא חותם עליו את שמו".